

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z wniosku A.K. i L.K.

przy uczestnictwie J.G., L.G., J.P., S.G., Z.K., E.L., J.L., A.Ż., M.S., X.S., Gminy M.,
Powiatu K. - Powiatowego Zarządu Dróg w K. i Skarbu Państwa - Marszałka
Województwa (...)

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestników S.G. i Z.K. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. na rzecz adwokata R.K. kwotę 900 (dziewięćset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcom z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba

wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Analiza wniosku i jego lakonicznej argumentacji, na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż stanowi ono konsekwencję jaskrawych błędów w podejmowanych działaniach procesowych czy wykładni prawa.

Oczywistej zasadności skargi skarżący upatrywali w nie uwzględnieniu przez Sąd Okręgowy losów udziałów we współwłasności działki nr 594 z uwzględnieniem następujących zdarzeń: 1) nieformalnego działu spadku w latach 50 - tych między

A.G. i jej córką H.G. polegającego na wydzieleniu H.G. dwóch działek spośród czterech nabytych na współwłasność przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1949 r.; 2) nabycia udziałów H.G. przez A.G. w dniu 4 listopada 1971 r.; 3) dziedziczenia po A.G. zmarłej dnia [...] 1981 r.; 4) przekazania posiadania na rzecz małżonków K. przez S.G. w 1995 r.; 5) samoistnego posiadania przez S.G. od dnia 31 sierpnia 1981 r. udziałów 13/32, które H.G. odziedziczyła po matce A.G. 6) upływu dnia 1 września 2011 r. 30 - letniego terminu zasiedzenia liczonego od dnia 31 sierpnia 1981 r. na rzecz małżonków K. w zakresie udziałów 13/32, które H.G. w dniu 31 sierpnia 1981 r. odziedziczyła po matce.

Skarżący pominęli, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.). Istota zarzutów skargi, z którymi skarżący wiążą jej oczywistą zasadność, polega na zakwestionowaniu poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych i oceny dowodów z których wynika, że skarżący w odniesieniu do działki nr 594 dopiero od 1995 r. uzyskali status posiadaczy samoistnych. Natomiast przed tą datą status taki miały A.G. (do 1981 r.), a następnie S.G. (do 1995 r.). Prawomocnym postanowieniem z dnia 28 września 2012 r. Sąd Rejonowy w K. (VII Ns (...)) oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia przez A.G. udziału (...) H.G. w działce [...] i [...]1, stwierdzając w uzasadnieniu, że A.G. z dniem 4 listopada 1971 r. nabyła ten udział z mocy prawa na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 grudnia 2013 r., II Ca (...) wraz z uzasadnieniem k. 871 i k. 878 - 880 akt VII Ns (...)). A.G. zmarła [...] 1981 r., a wchodzące w skład spadku gospodarstwo rolne nabyły jej córki S.G. i H.G. po ½ części (postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 20 lipca 2005 r. w sprawie I Ns (...)). S.G. od śmierci A.G. do 1995 r. była samoistnym posiadaczem działki 594, a zatem również w zakresie udziałów przysługujących H.G..

Z powyższego skarżący wyprowadzają wniosek, że doliczenie posiadania poprzednika powinno doprowadzić do stwierdzenia zasiedzenia na ich rzecz udziałów przysługujących H.G. z dniem 1 września 2011 r. Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, nie wynika jednak by skarżący wykazali

przeniesienie posiadania spełniające wymogi art. 176 k.c. Wynika jedynie, że A.K. jest jednym ze spadkobierców ustawowych S.G.. Ponadto pominęli, że H.G. 14 września 2006 r. czyli przed upływem wskazanego w skardze terminu zasiedzenia, dokonała darowizny przysługującego jej udziału w spadku Z. K. i S.G. po ½ części (umowa darowizny k. 99 - 100). Z kolei obdarowani 21 grudnia 2006 r. złożyli wniosek o zawezwanie skarżących do próby ugodowej zaznaczając swoje uprawnienia do nieruchomości wynikające ze współwłasności i żądając między innymi opuszczenia przez uczestników działki 594 i zaniechania dalszych naruszeń (I Co (...) Sądu Rejonowego w K.).

Skoro wniosek o zawezwanie do próby ugodowej spełniający wymogi art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 175 k.c. przerywa bieg terminu zasiedzenia (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 r., III CZP 42/06, OSNC 2007, nr 4, poz. 54) nieuwzględnienie wniosku w zakresie udziałów przysługujących H.G. nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r. (Dz. U. z 2015, poz. 1800 ze zm.), a o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącym z urzędu w postępowaniu kasacyjnym na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 11 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 5 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016, poz. 1714).